

РЕШЕНИЕ

№ 10371

гр. София, 16.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 85 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА Г. ИВАНОВА**
ТОШЕВА

при участието на секретаря **НАДЕЖДА АЛ. ИВАНОВА**
като разгледа докладваното от **ДЕСИСЛАВА Г. ИВАНОВА ТОШЕВА**
Гражданско дело № 20221110125617 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на Етажна собственост в ****, подадена чрез председателя на Управителния съвет В.З.Б., срещу „*****“ ЕООД, а в условията на евентуалност – срещу „*****“ АД, с която са предявени осъдителни иски за сумата от 13 251.76 лв. – неплатена част от годишните вноски за 2019 г. към фонд „Ремонт и обновяване“, дължима за периода от 01.01.2019 г. до 01.05.2019 г. Претендират се разносните по делото.

Ищецът твърди, че „*****“ ЕООД в качеството си на частен правопреемник по силата на преобразуване чрез отделяне от „*****“ АД, е придобило на 02.05.2019 г. правото на собственост върху самостоятелни обекти в процесната етажна собственост, а именно: апартамент № 302, апартамент № 304, апартамент № 305, апартамент № 404, апартамент № 504, апартамент № 505, апартамент № 602, апартамент № 604, апартамент № 704, апартамент № 804, апартамент № 805, апартамент № 904, апартамент № 1002, апартамент № 1004, апартамент № 1005 и апартамент № 1008. Посочва, че на проведено на 06.08.2018 г. Общо събрание на етажните собственици е взето Решение № 6, с което е създаден фонд „Ремонт и обновяване“ и са определени годишни парични вноски – по 84.87 евро за кв. м. от притежаваните от всеки етажнен собственик идеални части от общите части на сградата. Излага, че е издал проформа фактура на „*****“ ЕООД за сума в размер на 39 755.27 лв., представляваща общ размер на дължимите годишни вноски за Фонд „Ремонт и обновяване“ за 2019 г. за всички притежавани от него самостоятелни обекти в сградата, но посоченото дружество е заплатило само 26 503.51 лв., с което е погасило вноските, дължими за периода от 02.05.2019 г. до 31.12.2019 г., позовавайки се на датата на отделянето. Счита, че съгласно чл. 11.3.1. и сл. от публикувания План за преобразуване по силата на отделянето „*****“ АД е прехвърлило на главния ответник всички неуредени вземания и висящи задължения, възникнали по повод прехвърляните материални активи, каквито са правата на собственост върху самостоятелните обекти в процесната етажна собственост, още повече че е предвидена в чл. 263л, ал. 1 ТЗ солидарна отговорност за всички участващи в преобразуването дружества за задължения, възникнали до датата на преобразуването. В случай на отхвърляне на иска срещу главния ответник моли да бъде осъден евентуалният

ответник да плати сумата в качеството си на универсален правоприменник на „*****“ АД /заличен търговец/.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на исковата молба от главния ответник „*****“ ЕООД, с който оспорва предявения иск като неоснователен. Признава, че е частен правоприменник на „*****“ АД – в частта на имуществото, отделено с Плана за преобразуване, което му е прехвърлено, поради което е собственик на посочените в исковата молба недвижими имоти. Оспорва дължимостта на процесната сума при твърдения, че задълженията за месечни вноски към фонд „Ремонт и обновяване“ за исковия период не са му били прехвърлени. Излага, че в Приложение № 11.3.1. „Други вземания и задължения“ към Плана за преобразуване са конкретизирани изрично правата и задълженията, които преминават в неговия патримониум след преобразуването, но в него не са посочени процесните задължения, като те не фигурират и в приложенията към Доклада на Съвета на директорите на „*****“ АД по чл. 262н ТЗ, нито в Протокол от 03.05.2019 г. Оспорва да е налице солидарна отговорност между участващите в преобразуването дружества по отношение на процесните задължения, като твърди, че те са останали за „*****“ АД, а понастоящем са за нейния универсален правоприменник „*****“ АД. Релевира възражение за нищожност на чл. 11.3.1. от Плана за преобразуване поради противоречието му със закона – с чл. 262ж, ал. 3, т. 1 ТЗ, като твърди, че в Плана за преобразуване следва да е налице точно описание и разпределение на правата и задълженията от имуществото на преобразуващото се дружество, които преминават към всяко новоучредено дружество, без да се посочва, че клаузата ще се прилага и при всички неуредени вземания и висящи задължения, възникнали по повод прехвърляните обекти на недвижимата собственост. Счита, че претендираните от ищеца вземания са станали изискуеми след преобразуването и не са могли да бъдат прехвърлени преди това по силата на Плана за преобразуване, а са останали за „*****“ АД /заличен търговец/. Моли за отхвърляне на главния иск. Претендира разноски.

В законоустановения срок е подаден отговор на исковата молба от евентуалния ответник „*****“ АД, с който оспорва предявения иск като неоснователен. Заявява, че въпреки разпоредбата от ТЗ, според която за задължението отговарят солидарно преобразуващото се дружество, съответно неговият правоприменник „*****“ АД, и новоучреденото дружество „*****“ ЕООД, в случая с оглед чл. 11.3.1. от Плана за преобразуване задълженията на „*****“ АД, възникнали по повод прехвърляните обекти на недвижимата собственост, са преминали върху главния ответник и процесната сума следва да се претендира от него. Изтъква, че вноските към фонд „Ремонт и обновяване“ се явяват необходими разноски, чийто длъжник – собственикът на имота, е посочен в ЗУЕС, а размерът е определен с решение на Общото събрание, обвързващо всички собственици, с оглед на което не е задължително изричното им посочване в Плана за преобразуване, щом в него са посочени недвижимите имоти. Счита, че всички задължения за вноски към фонд „Ремонт и обновяване“, свързани с прехвърлените самостоятелни обекти, са преминали в патримониума на новоучреденото дружество по силата на закона поради характера им на разноски, като моментът на настъпване на изискуемостта е без значение, още повече че в случая изискуемостта на задължението не е настъпила след преобразуването, защото е приложим чл. 38, ал. 1 ЗУЕС, а не ЗЗД. Намира за недопустимо възражението на главния ответник за нищожност на клаузата на чл. 11.3.1. от Плана за преобразуване поради наличието на специален ред по чл. 263о ТЗ за установяване на нарушение при преобразуването, изискващ при твърдяна нищожност да бъде атакуван чрез иск като нищожен целият План за преобразуване, а не отделна клауза от него, за което е предвиден преклузивен срок. Евентуално сочи, че възражението за нищожност е неоснователно, защото съответната клауза е ясна, а при неяснота подлежи на тълкуване. Счита, че процесната сума е дължима като годишна такса, а не като месечна, като волята на преобразуващото се дружество е била цялото задължение да бъде прехвърлено на новия собственик с Плана, независимо че за част от периода той не е бил собственик на

самостоятелните обекти в сградата. Моли за отхвърляне на евентуалния иск. Претендира разноси.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира от фактическа и правна страна следното:

Предявени са субективно пасивно евентуално съединени осъдителни иски с правно основание чл. 50, ал. 2, т. 1 вр. чл. 6, ал. 1, т. 9 ЗУЕС за неплатени задължения към етажна собственост – част от годишни вноски към фонд „Ремонт и обновяване“, дължима за периода от 01.01.2019 г. до 01.05.2019 г.

В доказателствена тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване следните обстоятелства: 1) че съответният ответник е собственик на самостоятелни обекти в сградата в режим на етажна собственост; 2) че е взето решение на Общото събрание на етажната собственост за конкретен размер на вноските за фонд „Ремонт и обновяване“ за процесния период; 3) притежаваните от съответния ответник идеални части от общите части на етажната собственост; 4) изискуемост на вземането; 5) прехвърлянето в патримониума на главния ответник, респ. на евентуалния ответник, на процесните задължения.

В случая липсва спор между страните, че в процесната сграда има повече от три самостоятелни обекта, които принадлежат на повече от един собственик, поради което за правоотношенията по управление на общите части намират приложение специалните правила на ЗУЕС /по аргумент от противното от чл. 3 ЗУЕС/.

Съгласно чл. 6, ал. 1, т. 9 ЗУЕС собствениците са длъжни да заплащат разходите за ремонт, реконструкция, преустройство, основен ремонт и основно обновяване на общите части на сградата, подмяна на общи инсталации или оборудване и вноските, определени за фонд „Ремонт и обновяване“, съразмерно с притежаваните идеални части. Съгласно чл. 50, ал. 1 ЗУЕС Общото събрание на собствениците или на сдружението създава и поддържа фонд „Ремонт и обновяване“, а според ал. 2 средствата във фонда се набират от: ежемесечни вноски от собствениците в размер, определен с решение на Общото събрание съобразно идеалните части на отделните собственици в общите части на етажната собственост, но не по-малко от един процент от минималната работна заплата за страната; други източници.

В случая с Определение № 26267/06.10.2022 г. е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване вземането на Решение № 6/06.08.2018 г. на Общо събрание на етажните собственици, с което е създаден фонд „Ремонт и обновяване“ и са определени годишни парични вноски – по 84.87 евро за кв. м. от притежаваните от всеки етажнен собственик идеални части от общите части на сградата. Страните не спорят, че решението на Общото събрание е влязло в сила. Ето защо съдът приема, че е налице влязло в сила решение на Общото събрание на етажните собственици в процесната сграда, действащо и през иския период, съгласно което собствениците на самостоятелни обекти в сградата са задължени да заплащат към етажната собственост вноски в създадения фонд „Ремонт и обновяване“.

Страните не спорят, че през иския период собственик на процесните имоти е била „*****“ АД, а с Определение № 26267/06.10.2022 г. е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че вноските за тези имоти във фонд „Ремонт и обновяване“ за периода 01.01.2019 г. – 01.05.2019 г. възлизат на сума в общ размер на 13 251.76 лв. Следователно ищецът е имал вземания срещу „*****“ АД за вноски във фонд „Ремонт и обновяване“ за периода 01.01.2019 г. – 01.05.2019 г. в общ размер на 13 251.76 лв., като изложените от главния ответник доводи във връзка с изискуемостта на тези вземания са неоснователни предвид разпоредбата на чл. 38, ал. 1 ЗУЕС.

От вписванията в ТРРЮЛНЦ се установява, че „*****“ ЕООД е възникнало на 02.05.2019 г. в резултат на преобразуване на „*****“ АД по реда на чл. 262г ТЗ – чрез

отделяне на еднолично търговско дружество, след което на 12.11.2019 г. е извършено второ преобразуване на „*****“ АД по реда на чл. 262 ТЗ – чрез вливането ѝ в „*****“ АД, и „*****“ АД е прекратено и заличено като търговец. Следователно главният ответник се явява негов частен правопреемник, а евентуалният ответник – негов универсален правопреемник.

С Определение № 26267/06.10.2022 г. е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че „*****“ е придобило собствеността върху апартамент № 302, апартамент № 304, апартамент № 305, апартамент № 404, апартамент № 504, апартамент № 505, апартамент № 602, апартамент № 604, апартамент № 704, апартамент № 804, апартамент № 805, апартамент № 904, апартамент № 1002, апартамент № 1004, апартамент № 1005 и апартамент № 1008 в процесната етажна собственост на 02.05.2019 г. по силата на преобразуването – отделяне от „*****“ АД.

Единственият спорен по делото въпрос се свежда до това кой следва да носи отговорност за процесните задължения – частният или универсалният правопреемник на преобразуващото се дружество. По този въпрос съдът намира следното:

Законът определя, че обект на правопреемство при преобразуване на търговските дружества е имуществото на преобразуващото се дружество, респ. търговското предприятие. Правопреемството настъпва по силата на закона със завършване на фактическия състав на преобразуването, т. е. с вписването му в Търговския регистър. При преобразуване под формата на отделяне на еднолично търговско дружество имуществото на преобразуващото се дружество се разпределя между него и новоучреденото дружество, като обект на правопреемство е само част от имуществото на преобразуващото се дружество, а неразпределеното имущество остава за преобразуващото се дружество. Съгласно чл. 262д, ал. 3 ТЗ при отделяне на еднолично търговско дружество договор не се сключва, а в този случай преобразуващото се дружество съставя план за преобразуване. Според чл. 263и, ал. 5, изр. 1 ТЗ с вписването на отделяне на еднолично търговско дружество предвидената в плана за преобразуване част от правата и задълженията на преобразуващото се дружество преминава върху новоучреденото дружество.

В чл. 263л, ал. 1, изр. 1 ТЗ е предвидено, че за задълженията, възникнали до датата на преобразуването, отговарят солидарно всички участващи в преобразуването дружества освен прекратените. Съдът намира, че наличието на солидарност по чл. 263л, ал. 1, изр. 1 ТЗ между преобразуващите се дружества следва да се преценява спрямо момента на възникване на задължението, спрямо способа на преобразуване и изпълнението му. Ако настъпването на изискуемостта на вземането не съвпада с момента на възникване на облигационната връзка, преценката кое от участващите в преобразуването дружества има качеството на длъжник е в зависимост от момента, от който конкретното вземане е станало изискуемо, момента на вписване на преобразуването и факта дали е постигнато съгласие за разпределянето на правата и задълженията. Ако настъпването на изискуемостта на вземането предхожда преобразуването, налице е солидарност между участващите в преобразуването, но в хипотезата на отделяне, ако е налице разпределяне с договор или план за преобразуване, в който преминаващите в отделеното дружество права и задължения са конкретизирани, непосочените такива остават в патримониума на първоначалното дружество и отговорността е негова /аргументи в този смисъл са изложени в Решение № 78/10.07.2017 г. по т. д. № 843/2016 г. на ВКС, I ТО/.

Спорно е между страните дали в случая при преобразуването чрез отделяне на „*****“ ЕООД процесните задължения са били разпределени на новоучреденото дружество или са останали неразпределени.

Съгласно чл. 11.1.2. от Плана за преобразуване, обявен в ТРРЮЛНЦ във връзка с преобразуването на „*****“ АД чрез отделяне на еднолично търговско дружество, в резултат на отделянето към новоучреденото дружество са прехвърлени недвижими имоти,

описани в Приложение № 11.1.2. към плана „Недвижимите имоти“, като е безспорно по делото, че имотите, за които ищецът претендира заплащане на вноски към фонд „Ремонт и обновяване“ за исковия период, са сред прехвърлените на главния ответник имоти.

Според чл. 11.3.1. от Плана за преобразуване по силата на отделянето „*****“ АД е прехвърлило на новоучреденото дружество всички неуредени вземания и висящи задължения, възникнали по повод прехвърляните обекти на недвижимата собственост. Изрично е посочено, че клаузата съдържа само примерно /а не изчерпателно/ тяхно изброяване „включително, но не само:...“. Времево ограничение е предвидено само за два вида задължения – такива за начислени данъци, наложени имуществени санкции или други публични задължения по отношение на обектите на недвижимата собственост, и за всички задължения по прехвърляните договори. Само по отношение тези видове задължения е предвидено, че се прехвърлят на новоучреденото дружество тези от тях, които са дължими след датата на влизане в сила /т.е. дължимите преди този момент задължения от посочените видове остават за преобразуващото се дружество/, но задълженията за вноски към етажна собственост не са сред тях. При това положение е неоснователно възражението на главния ответник, че в Приложение № 11.3.1. „Други вземания и задължения“ към Плана за преобразуване не са посочени процесните задължения, както и че те не фигурират и в приложенията към Доклада на Съвета на директорите на „*****“ АД по чл. 262н ТЗ, нито в Протокол от 03.05.2019 г. В случая не се касае нито за публични задължения по отношение на прехвърлените обекти на недвижимата собственост, нито за договорни задължения, а става въпрос за задължения към етажна собственост, възникнали по повод прехвърлените на новоучреденото дружество недвижими имоти и произтичащи пряко от закона – чл. 6, ал. 1, т. 9 ЗУЕС, които ясно са разпределени на „*****“ ЕООД с клаузата на чл. 11.3.1. от Плана за преобразуване. Следователно те не представляват неразпределено имущество, каквито доводи излага главният ответник.

Възражението на „*****“ ЕООД за нищожност на чл. 11.3.1. от Плана за преобразуване поради нарушение на чл. 262ж, ал. 3, т. 1 ТЗ е недопустимо и не следва да бъде разглеждано, защото твърденият порок е следвало да бъде релевиран чрез установителен иск за недействителност на преобразуването по чл. 263о, ал. 1, т. 2 ТЗ в предвидения в чл. 263о, ал. 3 ТЗ преклузивен срок – най-късно до датата на преобразуването.

По изложените съображения съдът намира, че процесните задължения са преминали към новоучреденото дружество, но доколкото са били изискуеми още преди датата на вписване на преобразуването /по аргумент от чл. 38, ал. 1 ЗУЕС/, на основание чл. 263л, ал. 1, изр. 1 ТЗ и чл. 11.6. от Плана за преобразуване за тях отговарят солидарно всички участващи в преобразуването дружества освен прекратените. Следователно „*****“ АД, което към 02.05.2019 г. не е било прекратено, е останало отговорно за тези задължения солидарно с новоучреденото дружество „*****“ ЕООД. След вливането на „*****“ АД в „*****“ АД, извършено на 12.11.2019 г., на основание чл. 263л, ал. 1, изр. 1 ТЗ задълженията, за които е отговаряло вливащото се дружество, сред които са и процесните задължения, са преминали към приемащото дружество. Следователно двамата ответници са материалноправно легитимирани да отговарят спрямо ищеца в качеството му на кредитор за процесните задължения при условията на солидарна отговорност.

Горният извод не се променя от заключението на съдебно-счетоводната експертиза, което съдът кредитира като обективно и компетентно и от което се установява, че в счетоводните архиви на „*****“ АД /респ. и на „*****“ АД/ няма данни за водена отделна партида с контрагент Етажна собственост на сграда „*****“ в к.к. „*****“ – гр. В., поради което няма данни за начислени задължения към Етажна собственост на сграда „*****“, както и че няма данни за осчетоводени и непогасени задължения към същата на „*****“ ЕООД по силата на Плана за преобразуване за исковия период. Липсата на осчетоводяване на процесните задължения от двамата ответници не влияе върху тяхната дължимост, а е

резултат от тяхната позиция, че не дължат сумата на ищеца.

В случая ищецът не претендира солидарното осъждане на ответниците, а предявява исковите срещу тях при условията на евентуалност, като сочи за главен ответник частния правопреемник „****“ ЕООД. Щом посоченото дружество е материалноправно легитимирано да отговаря за процесните задължения и предвид избрания от ищеца вид на субективно съединяване на исковите, то предявеният иск срещу главния ответник следва да бъде уважен изцяло, респ. искът срещу евентуалния ответник не подлежи на разглеждане.

По разноските:

При този изход на спора главният ответник дължи на ищеца на основание чл. 78, ал. 1 ГПК всички сторени от последния разноски за производството. Възражението на „****“ ЕООД за прекомерност на заплатения от ищеца адвокатски хонорар е основателно, защото той надхвърля минимума от 927.55 лв. по чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /в приложимата към датата на плащането му редакция/, като размерът му не съответства нито на фактическата и правна сложност на делото, нито на извършените от процесуалния представител на ищеца действия, поради което следва да бъде намален до минималния размер. Ето защо съдът намира, че на ищеца се дължат разноски в общ размер на 1 457.65 лв., включващи: 530.10 лв. – държавна такса; 927.55 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „****“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: ****, да заплати на Етажна собственост в ****, чрез председателя на Управителния съвет В.З.Б., на основание чл. 50, ал. 2, т. 1 вр. чл. 6, ал. 1, т. 9 ЗУЕС сумата от **13 251.76 лв.** – неплатена част от вноските за 2019 г. към фонд „Ремонт и обновяване“, дължима за периода от 01.01.2019 г. до 01.05.2019 г., както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **1 457.65 лв.** – разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____